

**Wyrok z dnia 14 lutego 1997 r.
II UKN 89/96**

Ogólnikowa polemika z prawidłową sędziowską oceną materiału dowodowego (art. 233 § 1 KPC) nie stanowi uzasadnionej podstawy kasacji.

Przewodniczący SSN: Jerzy Kuźniar, Sędziowie SN: Maria Tyszczel (sprawozdawca), Jadwiga Skibińska-Adamowicz.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu w dniu 14 lutego 1997 r. sprawy z wniosku Klemensa G. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych-Oddziałowi w S. o rentę inwalidzką, w związku z wypadkiem przy pracy na skutek kasacji wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gdańsku z dnia 13 września 1996 r. [...]

o d d a l i ł kasację

U z a s a d n i e n i e

Sąd Wojewódzki-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Koszalinie wyrokiem z dnia 25 czerwca 1996 r. [...] oddalił odwołanie Klemensa G., urodzonego 15 kwietnia 1924 r., od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych-Oddział w S. z dnia 1 marca 1995 r., którą odmówiono wnioskodawcy przyznania renty inwalidzkiej w związku z wypadkiem przy pracy, jakiemu uległ w dniu 19 listopada 1960 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, po rozpoznaniu sprawy na skutek rewizji wnioskodawcy, wyrokiem z dnia 13 września 1996 r. rewizję oddalił.

W kasacji wniesionej od tego wyroku, pełnomocnik wnioskodawcy, na podstawie art. 393¹ pkt 2 KPC zarzucił, że zaskarżony wyrok został wydany z naruszeniem przepisów postępowania, mających wpływ na wynik sprawy, a w szczególności art. 233 § 1, 286, 290 § 1 i 232 KPC i wnosił o jego uchylenie oraz o uchylenie poprzedzającego go wyroku Sądu Wojewódzkiego w Gdańsku i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Rozpoznając sprawę Sąd Najwyższy wziął pod uwagę, co następuje:

Wprowadzenie ustawą z dnia 1 marca 1996 r. o zmianie Kodeksu postępowania cywilnego... (Dz. U. Nr 43, poz. 189), w miejsce rewizji nadzwyczajnej, instytucji kasacji uprawniającej na podstawie przepisu art. 393 KPC do zaskarżenia do Sądu Najwyższego wyroku lub postanowienia, wydanych przez sąd drugiej instancji i kończących postępowanie w sprawie, nie oznacza, że Sąd Najwyższy stał się sądem powszechnym trzeciej instancji. Ograniczenia możliwości wnoszenia kasacji zawarte są zarówno w przepisie art. 393 KPC (wyłączenia przedmiotowe), jak również w przepisach dotyczących wymogów formalnych. Ustawodawca, wymieniając w art. 393¹ KPC podstawy kasacyjne, równocześnie w przepisie art. 393³ określił, że kasacja powinna

nie tylko czynić zadość wymaganiom przepisany dla pisma procesowego, lecz również zawierać przytoczenie podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienie.

W rozpoznawanej kasacji, opartej na zarzucie naruszenia przepisów postępowania mających istotny wpływ na wynik sprawy, powołano art. 233 § 1 KPC stanowiący zasadę swobodnej oceny dowodów przez sąd orzekający, który te dowody przeprowadził oraz przepisy art. 286, 290 § 1 i 232 KPC. Przepisy te określają, w zakresie postępowania dowodowego, niektóre z uprawnień sądu orzekającego merytorycznie, a więc - w zasadzie - sądu pierwszej instancji, a sądu drugiej instancji jedynie wówczas, gdy uzupełnia postępowanie dowodowe we własnym zakresie. Uzasadnienie rozpatrywanej kasacji sprowadza się do polemiki z opinią biegłych i opartymi na niej ustaleniach Sądu pierwszej instancji, zaakceptowanymi przez Sąd Apelacyjny, oraz do przedstawienia własnej oceny co do przyczyny inwalidztwa wnioskodawcy.

Sąd Najwyższy w swym orzecznictwie przyjął pogląd, że kasacja, w której zarzut naruszenia przepisów postępowania opiera się na własnej ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego, nie zawiera uzasadnionych podstaw (wyrok z dnia 17 grudnia 1996 r., III CKN 20/96), oraz że: "(...) kasacja wniesiona z podstawy przewidzianej przez art. 393¹ pkt 2 KPC podlega oddaleniu, jeżeli podstawa ta została uzasadniona wyłącznie naruszeniem przepisów postępowania przez Sąd pierwszej instancji (wyrok z dnia 20 grudnia 1996 r., III CKN 21/96). Natomiast w postanowieniu z dnia 29 stycznia 1997 r., I CKN 58/96 Sąd Najwyższy podkreślił, że nie może być podstawą kasacji zarzut zaniechania przeprowadzenia dowodu, jeżeli wniosek o jego dopuszczenie nie został złożony w trakcie postępowania.

Skład Sądu Najwyższego orzekający w niniejszej sprawie w całej rozciągłości podziela przedstawione wyżej stanowiska. Podniesiony w rozpatrywanej kasacji zarzut naruszenia przez Sąd orzekający zasady swobodnej oceny dowodów, wynikającej z przepisu art. 233 § 1 KPC, jest tak ogólnikowy, że nie może uzasadniać uwzględnienia kasacji. Podkreślić należy, że sam fakt, iż zaskarżone orzeczenie jest niekorzystne dla wnioskodawcy, który w rewizji do Sądu Apelacyjnego stwierdził, że skoro uległ wypadkowi i doznał uszkodzenia narządu słuchu. "(...), to Sąd Wojewódzki był zobowiązany przyznać mu rentę inwalidzką wypadkową", nie oznacza potwierdzenia zasadności podstaw kasacyjnych. Słusznie podkreślił Sąd Apelacyjny, że prawo do renty inwalidzkiej z wypadku przy pracy nie przysługuje wówczas, gdy jego następstwa nie powodują inwalidztwa w rozumieniu przepisów szczegółowo omówionych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy uznał, że brak jest usprawiedliwionych podstaw kasacji i z mocy powołanych wyżej przepisów oraz art. 393¹² KPC orzekł jak w sentencji wyroku.

=====